

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๑๕/๒๕๕๕

เรื่องพิจารณาที่ ๑๑/๒๕๕๕

วันที่ ๑๘ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๕

เรื่อง พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ มาตรา ๓๒ และ
มาตรา ๔๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๕ และมาตรา ๔๓
หรือไม่

ศาลจังหวัดสวรรคโลกส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายมานพ สิงห์เพชร) ในคดีหมายเลขคำที่
๖๑/๒๕๕๕ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ ข้อเท็จจริงตาม
คำร้องและเอกสารประกอบ สรุปได้ดังนี้

พนักงานอัยการจังหวัดสวรรคโลก เป็นโจทก์ ฟ้องนายมานพ สิงห์เพชร เป็นจำเลยในคดีอาญา
ต่อศาลจังหวัดสวรรคโลก ฐานความผิดโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือแสดงชื่อหรือเครื่องหมายของ
เครื่องดื่มแอลกอฮอล์อันเป็นการอวดอ้างสรรพคุณหรือชักจูงใจให้ผู้อื่นดื่มโดยตรงหรือโดยอ้อม และ
ขอให้ศาลพิจารณาพิพากษาลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑
มาตรา ๓ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๔๓

จำเลยให้การปฏิเสธและยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดสวรรคโลกขอให้ส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญ
พิจารณาวินิจฉัย โดยโต้แย้งว่าพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓
มาตรา ๓๒ และมาตรา ๔๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๕ และมาตรา ๔๓
เนื่องจากความผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๒ และ

- ๒ -

มาตรา ๔๓ เป็นบทบัญญัติที่มีโทษทางอาญามีผลกระทบกระเทือนต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ และทรัพย์สิน ซึ่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๕ ได้บัญญัติรับรองไว้ โดยกฎหมายที่มีโทษทางอาญาจะต้องบัญญัติให้มีความแน่นอนชัดเจน แต่พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๒ วรรคหนึ่ง เป็นบทบัญญัติที่ไม่แน่นอนชัดเจน เพราะไม่มีการบัญญัติหรือให้คำนิยามไว้อย่างชัดเจนว่า การโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือแสดงชื่อหรือเครื่องหมายของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ลักษณะเช่นใดเป็นการอวดอ้างสรรพคุณหรือชักจูงใจให้ผู้อื่นดื่มโดยตรงหรือโดยอ้อม นอกจากนี้พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ และมาตรา ๓๒ มีลักษณะเป็นการห้ามโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยเด็ดขาด ถือเป็น การจำกัดเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพของบุคคล ซึ่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง ให้การรับรองไว้ และมีใช้กรณีเพื่อการที่ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๓ วรรคสอง อีกทั้งเป็นการจำกัดหรือปิดกั้นเสรีภาพในการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรมอันเป็นการกระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งเสรีภาพเกินความจำเป็นตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ โดยพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๒ วรรคสาม กลับสนับสนุนผู้ประกอบการหรือประกอบอาชีพในต่างประเทศในการทำโฆษณาได้อย่างกว้างขวาง ถือเป็นกฎหมายที่สนับสนุนการผูกขาด ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมในการแข่งขัน จึงเป็นการต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ และมาตรา ๒๕

ศาลจังหวัดสวรรคโลกเห็นสมควรส่งให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำโต้แย้งของจำเลยเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

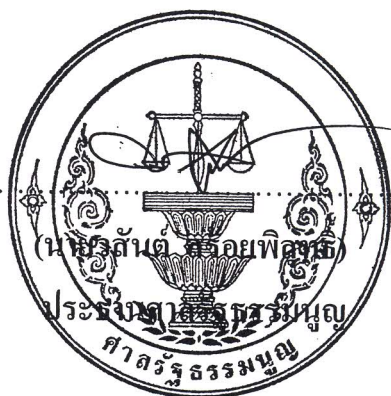
พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง ได้นั้น ศาลรัฐธรรมนูญจะต้องไม่เคยมีคำวินิจฉัยในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นมาก่อน แต่ประเด็นตามคำร้องที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๔๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๕ และมาตรา ๔๓ หรือไม่ นั้น ศาลรัฐธรรมนูญเคยมีคำวินิจฉัยไว้แล้วในคำวินิจฉัยที่ ๒-๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ว่า พระราชบัญญัติ

ควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๒ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘ และ มาตรา ๔๓ คำโต้แย้งในส่วนนี้จึงไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง

ส่วนคำโต้แย้งที่อ้างว่าพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ และมาตรา ๔๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ และมาตรา ๓๕ นั้น โดยที่พระราชบัญญัติ ควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ เป็นบทนิยามซึ่งเป็นการอธิบายความหมายของ คำที่ใช้ในพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว และมาตรา ๔๓ เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับบทกำหนดโทษ ซึ่งโดย เนื้อหาของบทนิยามและบทกำหนดโทษนี้ไม่มีกรณีที่จะขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญมาตราใดได้ สำหรับ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ เป็นบทบัญญัติที่มีได้รับรองสิทธิและเสรีภาพในเรื่องใดไว้โดยเฉพาะ เพียงแต่ กำหนดสถานะความเป็นกฎหมายสูงสุดของรัฐธรรมนูญไว้เท่านั้น ไม่อาจจะมีการบัญญัติของกฎหมายใด มาขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ ได้ และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๕ เป็นบทบัญญัติที่คุ้มครอง สิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบทางอาญาให้ต้องรับผิดชอบหรือรับโทษทางอาญาหนักกว่า ที่บัญญัติไว้ในกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะกระทำผิด โดยวางข้อสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาและ จำเลยในคดีอาญาเป็นผู้บริสุทธิ์ และห้ามนำบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่มีโทษทางอาญาไปลงโทษหรือ เพิ่มโทษย้อนหลังแก่การกระทำที่มีอยู่ก่อนบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นมีผลใช้บังคับ บทบัญญัติแห่ง กฎหมายตามคำโต้แย้งดังกล่าว จึงไม่มีมูลกรณีที่จะขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๕ ได้เช่นกัน ดังนั้น คำโต้แย้งในส่วนนี้จึงไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัยตามหลักเกณฑ์ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคสอง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

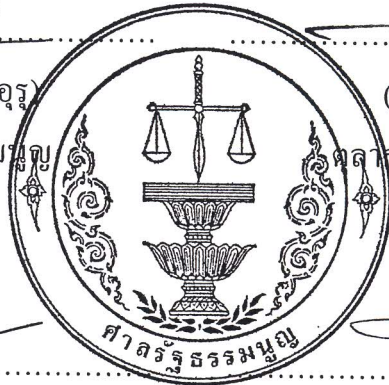
(คำสั่งที่ ๑๕/๒๕๕๕)

(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเจริญ อินทजार)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเจติมพล เอกอูร์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายชัย ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลนุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมন্ত্রী)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ